

Més de 90 entitats, contra les retallades a Cultura

Montse Frisach
BARCELONA

Més de 90 entitats i associacions professionals del sector cultural s'han afegit ja a la plataforma No Retalleu la Cultura, que s'oposa a les retallades pressupostàries anunciades pel Departament de Cultura. La plataforma última els preparatius de la manifestació que ha convocat per a dilluns vinent, dia 21, a la plaça dels Àngels de Barcelona a les set de la tarda (a dos quarts de vuit a l'hospital de la Santa Creu, si plougués).

Els convocants van enviar ahir sengles cartes al conseller de Cultura, Ferran Mascarell; al conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, i al president de la Generalitat, Artur Mas. En el mateix enviament, s'hi ha inclòs el manifest que la plataforma difon des de les xarxes socials de Facebook i Twitter, així com al bloc Noretalleulacultura.org.

Toni Cots, un dels portaveus de la plataforma i representant de l'Associació de Professionals de la Dansa a Catalunya, ha alertat que el 0,89% dels pressupostos que la Generalitat destinat a cultura està molt per sota dels països europeus. "No entenem com es pot retallar més encara", ha dit. Per la seva banda, Guillem-Jordi Graells, president de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, alerta sobre el perill que les programacions i produccions s'aturin a causa de la incertesa. ■

L'autor d'"El retaule del flautista", màxim exponent del corrent brechtià a Catalunya, va morir ahir als 71 anys

Mor Jordi Teixidor

Jordi Bordes
BARCELONA

Jordi Teixidor, durant dècades ha estat l'autor català més representat gràcies al seu èxit d'*El retaule del flautista*. En l'estrena professional, amb Feliu Formosa de director que va estar molts mesos en cartell, hi van seguir una gran quantitat de produccions del teatre amateur fins a l'actualitat. Teixidor, va morir la matinal de dimarts d'una aturada cardiorespiratòria, als 71 anys a Barcelona. La cerimònia de comiat es farà divendres al tanatori de les Corts.

L'estudiós Àlex Broch considera que Teixidor va ser qui millor va seguir el teatre i la ideologia del teatre èpic brechtià en la dramaturgia catalana dels anys setanta. Militant del PSUC, va escriure en aquella època les seves obres amb una lectura política marxista. Amb la transició, una generació d'autors teatrals que van caure en l'oblit (Jaume Melendres, Ramon Gomis, Josep Maria Muñoz Pujol, Alexandre Ballester i al-

La xifra

39

obres va escriure. Va debutar amb 'Un fèretre per Artur' (1965) que va escriure pel seu grup de teatre El Camaleó.

tres que continuen en un segon terme com Manuel Molins i Rodolf Sirera) van haver de variar el seu teatre, que fins llavors havia insistit en una lluita contra la dictadura franquista. La potència del treball col·lectiu de les companyies que menystenien com

Teixidor va saber incorporar elements populars per bastir el seu teatre èpic

a caduc el paper de l'autor, tampoc no va ajudar a superar el canvi.

Oriol Broggi va ser l'últim director que li va fer una obra: *Magnus*, gràcies al cicle *L'alternativa dels 70* per recuperar aquells autors. Broggi, que definia Teixidor com "un picapedrer del teatre català", confessa que ha estat culpa de la seva generació de directors per no recuperar-los. Sense anar més lluny, per Broggi, hi ha "6 o 7 títols" interessants que encara no es planteja presentar. La falta de possibilitat de tornar a l'escenari va fer que el seu text fos poc àgil, diu Broggi. Pel director, Teixidor no va deixar de fer provatures teatrals sobre el paper, sense que repetís l'èxit d'*El retaule...* i això va fer que es desenganyés i es recloués en l'anàlisi (va publicar l'assaig *El drama, espectacle i transgressió*, premi Xavier Fàbregas 1988). De fet, Broch opina que la reflexió arriba en el moment que Teixidor és conscient que ha de canviar de plantejament escènic i coincideix amb l'època que s'incorpora de professor

Jordi Teixidor, en una imatge del 1991 ■ PILAR AYMERICH / FOTO CEDIDA PEL MUSEU D'ARTS ESCÈNIQUES

a l'Institut del Teatre. Un altre dels motius pels quals l'obra de Teixidor no ha pujat tant com podria a escena, segons insinua Broggi, és per les poques ganes de figurar de l'autor.

Teixidor va escriure una trilogia brechtiana inconfusible: A *El retaule del flautista* (1968) parla sobre la corrupció municipal; a *La jungla sentimental* (1975), amb tocs de gènere negre remet a una paràbola sobre el comportament del salvatge capitalisme; A *Dispara, Fla-*

naghan (1976), planteja una reflexió sobre el colonialisme jugant amb els referents del *far west*. Teixidor era molt hàbil apropiant-se referents populars per plasmar el teatre èpic, comenta Broch.

Des de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya recordaven ahir que Teixidor sempre va ser un ferm col·laborador en la dignificació de la professió. Va ser bandera reclamant una llei del teatre o un Teatre Nacional. ■

Críticateatre

Francesc Massip

Tapar-se les vergonyes

Desclassificats

Autor i director: Pere Riera
Dilluns, 14 de març. Sala Villarroel

Després del pas fulgurant pel T6 amb *Lluny de Nuuk*, Pere Riera presenta ara un artefacte de precisió que està cridat a ser un gran èxit. Una història ben contada, ritme vertiginós i un cartell

d'upa són ingredients de pes perquè *Desclassificats* tingui una llarga vida escènica. La trama presenta una periodista de televisió que està a punt de fer una delicada entrevista en directe al president del govern. Sap que posarà l'entrevistat en una situació difícil per les acusacions que se li fan. La rep una

mena de secretari amb inclinacions per l'etologia i provoca un malentès que amoïna la dona. Quan després sabem que és el cap de premsa del president ja sospitem que ha provat de parar-li un parany i retallar les urpes de la reportera per mitigar els efectes del seu verb esmolat. Apareix el polític, a punt per tore-

jar l'entrevistadora. Un altre cop d'efecte i ja la té collada. Amb calculats cops de teatre, Riera embolica la troca i converteix la relació dels tres personatges en un estira-i-arrotonsa trepidant. Ho fa amb uns interès abocats als seus rols i còmplix. Emma Vilarsau combina la intel·ligent elegàn-

cia de la periodista amb la confusió de la dona verbalment agredida i el trasbals de la mare angoixada per una filla que acaben de detenir. Les tensions alteren el personatge, els seus principis i la seva estratègia. L'actriu modula amb extrema propietat la cons ternació que l'aclapara i el desbaratament de les se-

ves expectatives. Abel Folk matisa els grisos maquiavèlics del secretari de premsa i activa tots els recursos per desestabilitzar la dona. Toni Sevilla destil·la serenitat i mà esquerra, i per un moment ens fa l'efecte de veure la implacable Terribas havent-se-les amb el lúbric *Cavaliere*. Explosiu!